

Arrest

nr. 349 127 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2025 met referentenummer 126236.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 januari 2021 om internationale bescherming.

Op 28 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 286 292 van 20 maart 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 11 mei 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 298 804 van 15 december 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 30 april 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 312 912 van 12 september 2024 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 28 januari 2025 neemt de adjunct-commissaris opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine Pashtoun te zijn, uw moeder is Tadzjiek. U bent geboren in Zarghoun Shahar, in het district Mohammad Agha van de provincie Logar in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek in de vierde maand van 1399 (Gregoriaanse kalender: juni-juli 2020) en waar u ook tot de negende klas naar school ging. Uw paternale oom, A. K. (...), werkte als ontmijner voor verschillende diensten. Omwille van dat werk kreeg hij problemen met de Taliban, die hem wilden rekruteren om voor hen te komen werken. Dat lieten ze hem een eerste keer weten toen uw oom als taxichauffeur werkte, ze hielden hem acht of negen maanden voor uw vertrek tegen. U werd zelf twee à drie maanden voor uw vertrek tegengehouden door de Taliban op weg naar school opdat ze naar uw oom konden vragen. U vertelde toen dat uw oom thuis was, waarop de Taliban met u mee naar huis kwam. U werd naar binnen gestuurd en hoewel uw oom effectief thuis was, vertelde u hen toch dat hij afwezig bleek te zijn. De Taliban gaf u daarop enkele oorvijgen en vertrok. Een andere keer kort daarna opende u de deur toen de Taliban aanklopte, maar ook toen ontkende u tegen de waarheid in dat uw oom thuis was. Twee dagen voor uw vertrek ging u samen met uw oom jullie boomgaard irrigeren, waar twee Talibanleden jullie ontdekten en in elkaar sloegen. Er ontstond echter een meningsverschil tussen beide Talibanleden over jullie lot: één van hen wilde jullie onmiddellijk doden, de andere stond erop eerst te overleggen met hun overste. Daarom lieten ze jullie vrij, in afwachting van een bevel van hogerhand, op voorwaarde dat u en uw oom zich zouden aanbieden aan de moskee de volgende dag. Jullie bleven die volgende dag echter thuis en vluchtten 's nachts naar de boomgaard van jullie dorpeling W. A. (...). De volgende ochtend vertrokken jullie daarvandaan. U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 19 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara, de taskara van uw oom, een kopie van zijn paspoort, zijn rijbewijs, een foto van hem op zijn werk, twee badges van zijn werk, een aanbevelingsbrief van zijn werkgever, certificaten van zijn werkgever en het Afghaanse Nationale Leger, drie van zijn bankkaarten en een foto van een schoolrapport neer.

Het CGVS nam op 28 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 20 maart 2023. In het kader van uw beroepsprocedure legde u bijkomend een attest neer over uw toegang tot het Athénée R. (...).

Het CGVS nam op 11 mei 2023 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze werd opnieuw vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 12 december 2023.

Het CGVS nam op 30 april 2024 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze werd opnieuw vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 12 december 2024. In het kader van uw beroepsprocedure legde u bijkomend kopieën neer van dreigbrieven, een klachtenneerlegging van uw vader en een antwoord van de politie op die klachtenneerlegging, evenals foto's van de plaats waar uw familie heden woont.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd.

Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 19 januari 2021 15 jaar oud te zijn (geboren op 25 juli 2005) terwijl na onderzoek van de Dienst Voogdij u op 25 maart 2021 een leeftijd werd toegekend van tussen 18 en 19 jaar met een standaarddeviatie van 1 jaar. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat dat is wat uw ouders u vertelden (CGVS p. 4-5), maar het valt te betwijfelen dat uw ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind. Ook uw schoolattest vermeldt dat u 7 jaar was in 2012, toen u de eerste klas startte, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van dit attest. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara en attest voorlegde die niet correct uw leeftijd vermelden, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om mogelijk valse documenten voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Dit ondermijnt reeds ten zeerste uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste zijn de verklaringen die u aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 mei 2022 tegenstrijdig aan de verklaringen die u eerder aflegde.

Zo verklaarde u zowel tijdens het invullen van uw Vragenlijst Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) op 19 januari 2020 als tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 juni 2021 dat de Taliban niet enkel uw oom, maar ook u gedwongen wilden rekruteren. U vertelt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS echter spontaan niets over uw rekrutering (CGVS p. 8-9) en ook op expliciete navraag verklaart u dat de Taliban u nooit iets anders vroegen dan de locatie van uw oom (CGVS p. 11; 14). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkent u dat u ooit zei dat de Taliban u ook wilden rekruteren (CGVS p. 14). U verklaarde eerder echter dat er geen problemen waren tijdens het invullen van beide vragenlijst en dat u de tolk ook goed begreep toen u die invulde (CGVS p. 3). Bovendien sprak u tijdens het invullen van uw Vragenlijst NBMV zelfs over uw rekrutering als enige probleem, u vermeldde toen helemaal niets over de problemen van uw oom.

Zo vermeldde u voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nooit iets over de aanval van de Taliban in de boomgaard. U verklaart na confrontatie dat u daar pas over wou vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 14). Dit doet echter vermoeden dat u dit deel van uw relaas in overleg met uw oom opbouwde gedurende uw procedure. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en die van uw verklaringen in het bijzonder reeds danig.

Ten tweede weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken.

Zo weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban in jullie boomgaard niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban jullie in de boomgaard betrapten en in elkaar sloegen, maar jullie vervolgens lieten gaan met de belofte dat jullie de volgende ochtend naar de moskee zouden komen (CGVS p. 8-9). Dit is echter volstrekt ongeloofwaardig: uit uw verklaringen blijkt dat de Taliban reeds maanden lang op zoek waren naar uw oom om hem te kunnen arresteren en hem te dwingen voor hen te werken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat ze hem op zijn woord zouden geloven dat hij de volgende dag naar de moskee zou komen, nadat hij hen maandenlang negeerde. Als verklaring geeft u aan dat de twee Talibanleden die jullie vonden, wilden wachten op een bevel van hogerhand (CGVS p. 14), maar het is niet geloofwaardig dat de Taliban uw oom maandenlang zouden zoeken zonder eerder een bevel van hogerhand te hebben ontvangen over wat ze met hem moesten doen als ze hem aantroffen. Na verdere confrontatie geeft u aan dat de Taliban dachten dat jullie niet zouden kunnen wegllopen en dat ze jullie 's nachts nog steeds thuis konden aanvallen (CGVS p. 14), maar u kan niet verklaren waarom ze daarmee zouden wachten als ze jullie op dat moment in hun macht hadden.

Zo weet u ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban voor de aanval in de boomgaard niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban u ettelijke maanden voor uw vertrek aanspraken en dat ze uw oom nog veel vroeger aanspraken voor het eerst (zie infra). Dan zouden ze u maandenlang met rust gelaten hebben tot ze uw oom en u aanvielen, twee dagen voor uw vertrek (CGVS p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat de Taliban hier maandenlang mee zouden wachten en ondertussen niets zouden ondernemen, zelfs geen dreigbrief zouden sturen. Bovendien verklaart u dat de Taliban u beide keren dat ze u aanspraken volledig vertrouwden: ze vroegen u simpelweg waar uw oom was en u ontkende dat hij thuis

was, hoewel dit wel het geval was. De Talibanleden betraden uw huis daarbij niet eens om even te checken of uw oom aanwezig was (CGVS p. 11).

Dat leidt tot de conclusie dat ze blijkbaar niet erg intensief op zoek waren naar uw oom. Na confrontatie met die vaststelling verklaart u dat de Taliban uw huis niet betraden omdat er vrouwen aanwezig waren en omdat ze geen bevel hadden om binnen te gaan (CGVS p. 11). Als ze echter zelfs dat bevel niet hadden, versterkt dat de indruk dat ze uw oom niet intensief aan het zoeken waren. U weet ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban voor de aanval in de boomgaard dus niet aannemelijk te maken. Deze elementen samen leiden ertoe dat u het gedrag van de Taliban niet aannemelijk weet te maken, en dat uw verklaringen hieromtrent niet overeen komen met een intensieve zoektocht naar uw oom. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw acute vrees verder.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen.

Zo met name over het punt in zijn carrière waarop uw oom werd aangesproken door de Taliban. Tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 juni 2021 verklaarde u namelijk dat de Taliban uw oom vroegen om te stoppen met zijn werk als ontmijner om hen te vervoegen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 mei 2022 geeft u daarentegen aan dat de Taliban uw oom pas voor de eerste keer aanspraken toen hij al werkte als taxichauffeur (CGVS p. 13). Op dat punt zou het dus onzinnig zijn om hem nog te vragen om zijn job te verlaten. U ontkent dat u dit op deze manier zei tijdens het invullen van de Vragenlijst CGVS, u verklaart dat u zei dat uw oom al gestopt was en dat ze hem nu vroegen om met hem samen te werken (CGVS p. 13). Dat komt echter niet overeen met de informatie uit de Vragenlijst CGVS, waarvan u eerder verklaarde dat het invulproces goed verliep (CGVS p. 3).

Zo legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de situering van de acties van de Taliban in de tijd. U verklaart namelijk dat de Taliban uw oom één keer aanhielden toen hij als taxichauffeur werkte, acht of negen maanden voor uw vertrek (CGVS p. 12). Ook geeft u aan dat de Taliban u voor het eerst aanspraken onderweg naar school, twee of drie maanden voor uw vertrek (CGVS p. 10-11). Dat is in de enerzijds tegenstrijdig met uw eigen uitspraak even later tijdens uw persoonlijk onderhoud, dat de Taliban u voor het eerst vijf of zes maanden voor uw vertrek aanspraken (CGVS p. 13), een significant verschil. Anderzijds is dat ook tegenstrijdig met de uitspraken van uw oom K. (...), die tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 5 mei 2022 verklaarde dat de Taliban u reeds één of twee weken na zijn eerste aanvaring met hen aanhielden (NPO K. (...) p. 17). Dat komt niet overeen met uw verklaring dat hier ettelijke maanden tussenzaten. Deze tegenstrijdige verklaringen over het tijdsverloop en de chronologie van de gebeurtenissen die u beschrijft ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten vierde legt u ook verklaringen af die tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van uw oom over wie de Taliban aansprak. U verklaart namelijk dat de Taliban enkel één keer uw oom en twee keer uzelf aanspraken voor de aanval in de boomgaard (CGVS p. 12). U bevestigt op expliciete navraag dat de Taliban dit nooit aan anderen vroegen, ook niet aan kinderen in de buurt of andere familieleden (CGVS p. 13). Uw oom K. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter wel dat de Taliban andere kinderen aanspraken over zijn locatie (NPO K. (...) p. 18). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS p. 9) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van jullie vertrek te regelen.

Wat betreft uw oom A. K. (...) stelt het CGVS het volgende vast.

Voor uw oom werd beslist tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omwille van zijn (toegeschreven) politieke opinie, aangezien zijn profiel, als voormalige werknemer bij de ontmijningsdienst Mine Clearing Planning Agency, geloofwaardig werd geacht. Dit impliceert niet automatisch een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor u. Immers beoordeelt het CGVS elk dossier naar de dan geldende richtlijnen die kunnen verschillen naar gelang het profiel van verzoekers, ook tussen verzoekers die familieleden zijn. Het CGVS twijfelt niet dat u familie bent. Het CGVS benadrukt echter dat het profiel van uw oom niet hetzelfde profiel is als u, zoals blijkt uit uw verklaringen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAAQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance/afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken

kunnen krijgen met vergeldingsacties. Het CGVS betwist niet dat uw oom een bepaald profiel heeft. Maar het volstaat niet om familie (in casu: een neef) te zijn van personen met een politiek profiel om zelf een risicoprofiel aan te tonen. Het CGVS wijst op de ongeloofwaardige verklaringen over de concrete vluchtaanleiding en uw asielaanvraag zoals hierboven beschreven. Wanneer het CGVS het profiel van uw oom aanvaardt, betekent dat niet dat het CGVS ook automatisch geloof hecht aan al uw verklaringen. Uw verklaringen over de problemen die u zou ondervinden omwille van het profiel van uw oom zijn bovendien niet alleen niet geloofwaardig, bovendien zijn zij ook tegenstrijdig aan de verklaringen van uw oom. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF (in casu: als ontvanger voor verschillende diensten) is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Dit wordt bevestigd door uw verklaringen over de situatie van uw overige gezinsleden, die nooit werden aangesproken door de Taliban (CGVS p. 12), die ook nooit uw huis betraden (CGVS p. 11), hoewel uw volledige verdere familie zich nog in Afghanistan bevindt op dezelfde plek waar u vroeger woonde (CGVS p. 5-7). Er kan hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het door u en uw ooms gemeenschappelijk asielaanvraag. Het lijkt er op dat u en uw oom een aanvraag hebben gekoppeld aan het profiel van uw oom om u ook (onterecht) in het asielaanvraag te betrekken en op die manier een status, niet alleen voor uw oom, maar ook voor u te versieren. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties immers om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van begunstigden van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze personen. Nergens uit uw of uw ooms verklaringen blijkt dat u louter omwille van of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw oom dan wel omwille van uw familieband met hem een vrees voor vervolging dient te koesteren.

In een schrijven door uw advocaat van 31 augustus 2024 legt u kopieën neer van drie brieven die aan uw familie gericht zijn en een klachtenaanlegging door uw vader bij de dorpsoudsten; evenals een brief van de politie in Kabul. Deze stukken betreffen vooreerst enkel kopieën en het CGVS verwijst naar informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) en waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het is hoe dan ook vreemd dat uit het schrijven van 31 augustus 2024 blijkt dat de stukken van 2022 dateren en dat u ze nu pas aan uw asielaanvraag toe zou voegen. Het is niet ernstig louter te verwijzen naar de familie die ze nu pas kon overmaken zonder verdere uitleg.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te

doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook

vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er

bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Zo moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u tot de negende klas naar school te zijn geweest in Afghanistan (CGVS p. 7) en maandelijks contact te hebben met uw familie in Afghanistan, die nog steeds op dezelfde plaats woont (CGVS p. 3-7). U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS p.3), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uw advocaat haalt in een aanvullende nota voor de RvV aan dat u naar school gaat en Frans spreekt. Ter staving legt u daarbij een document neer dat aantoonst dat u in het derde jaar naar het Athénée R. (...) mag gaan. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw taalkennis en scholing moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

De documenten van uw oom ondersteunen namelijk enkel de geloofwaardigheid van zijn identiteit en zijn werk, elementen die in deze beslissing niet bestreden worden. De documenten die u op 31 augustus 2024 via een schrijven van uw advocaat neerlegde, zijnde dreigbrieven, klachtneerlegging en een brief van de politie, zijn hierboven al aangehaald. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. De foto's die u eveneens op 31 augustus 2024 overmaakt betreffen een tent waar volgens u uw familie heden verblijft omdat ze hun woning moesten verlaten wegens problemen met de taliban. Aangezien deze problemen niet geloofwaardig zijn zoals hierboven beschreven kan aan de reden waarom uw familie het huis eventueel zou hebben verlaten, geen geloof worden gehecht. Hoe dan ook zijn op de foto's geen personen te zien zodat nergens kan worden uit opgemaakt dat dit de woonst van uw familie betreft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn oom, over zijn identiteit en over de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering. Vervolgens voert verzoeker een betoog over het voordeel van de twijfel, dat hem moet worden gegund.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker uitgebreid in op het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en op het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Verzoeker besluit dat sinds de machtsovername door de taliban de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de gedragingen van de taliban, waardoor er sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast gaat verzoeker nog in op de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict, waarbij hij besluit dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt en dat de adjunct-commissaris deze situatie foutief heeft geanalyseerd.

Bij het verzoekschrift worden een attest van Athenée R. (stuk 2), een arbeidsovereenkomst (stuk 3), verschillende getuigenissen (stukken 4, 5 en 6) en het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 7) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 2 juni 2026 legt verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country*

of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023, aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van november 2024, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van januari 2026 en aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 27 maart 2026.

2.2.2. Bij een op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2025-2026 (stuk 1), twee verklaringen (stukken 2 en 3), loonbrieven (stuk 4), drie aanbevelingsbrieven (stukken 5, 6 en 7), verschillende foto's (stukken 8, 9 en 11) en een abonnement van de fitnessclub (stuk 10).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een gehandtekende versie van het bij zijn op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota gevoegde derde stuk neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een

motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging nu (i) er ernstige twijfels bestaan over de door hem opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd, (ii) de verklaringen die hij aflegt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 5 mei 2022 tegenstrijdig zijn aan de verklaringen die hij eerder aflegde, (iii) hij zijn verklaringen over het gedrag van de taliban niet aannemelijk weet te maken, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologie van de gebeurtenissen, (v) zijn verklaringen over wie de taliban aansprak tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van zijn oom, (vi) het maar weinig aannemelijk is dat hij zijn vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren, (vii) voor zijn oom werd beslist tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omwille van diens (toegeschreven) politieke opinie, aangezien zijn profiel als voormalige werknemer bij de ontminningsdienst *Mine Clearing Planning Agency* geloofwaardig werd geacht, maar het niet volstaat om familie (*in casu* een neef) te zijn van personen met een politiek profiel om zelf een risicoprofiel aan te tonen en zijn verklaringen over de problemen die hij zou ondervinden omwille van het profiel van zijn oom bovendien niet alleen niet geloofwaardig, maar ook tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van zijn oom, en (viii) de bewijswaarde van de dreigbrieven, de klachtenneerlegging door zijn vader bij de dorpsoudsten en de brief van de politie in Kabul bijzonder relatief is en deze stukken op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, omdat (D) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de overige documenten die hij neerlegde ter staving van zijn relaas niet van die aard zijn dat zij deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het feit dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, op een gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban en op incorrecte en gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 2 juni 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA

daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem willen vervolgen omdat hij tegen hen gelogen heeft over de locatie van zijn oom die als ontmijsner heeft gewerkt. Omwille van dat werk zouden de taliban zijn oom hebben willen rekruteren om voor hen te werken. Verzoeker verklaart dat hij werd tegengehouden door taliban die hem naar zijn oom vroegen en dat hij hen toen vertelde dat zijn oom thuis was. Hierop zouden de taliban samen met hem naar zijn huis zijn gegaan, waarna hij naar binnen werd gestuurd en daarna aan de taliban verteld zou hebben dat zijn oom afwezig was, terwijl deze toch thuis was. De taliban zouden hem daarop enkele oortuigen hebben gegeven en zijn vertrokken. Kort hierna zouden de taliban bij hem thuis hebben aangeklopt en zou verzoeker opnieuw gelogen hebben dat zijn oom niet thuis was. Twee dagen voor zijn vertrek zouden twee talibanleden verzoeker en zijn oom hebben ontdekt toen zij samen hun boomgaard aan het irrigeren waren. De talibanleden zouden hen in elkaar hebben geslagen en – in afwachting van een bevel van hogerhand – hebben besloten om hen vrij te laten, op voorwaarde dat zij zich de volgende dag zouden aanbieden aan de moskee. Verzoeker en zijn oom zouden de volgende dag echter thuis zijn gebleven en 's nachts naar de boomgaard van een dorpeling zijn gevlucht. De volgende ochtend zouden zij van daaruit naar België zijn gevlucht, waar verzoeker huidig verzoek om internationale bescherming indiende.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opmerkt dat de adjunct-commissaris na het arrest met nr. 312 912 van 12 september 2024 van de Raad geen volledige duidelijkheid verschaft over de precieze grondslag van de erkenningsbeslissing van zijn oom. In de bestreden beslissing wordt hierover nu immers als volgt gemotiveerd:

“Voor uw oom werd beslist tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling omwille van zijn (toegeschreven) politieke opinie, aangezien zijn profiel, als voormalige werknemer bij de ontmijsningsdienst Mine Clearing Planning Agency, geloofwaardig werd geacht. Dit impliceert niet automatisch een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voor u. Immers beoordeelt het CGVS elk dossier naar de dan geldende richtlijnen die kunnen verschillen naar gelang het profiel van verzoekers, ook tussen verzoekers die familieleden zijn. Het CGVS twijfelt niet dat u familie bent. Het CGVS benadrukt echter dat het profiel van uw oom niet hetzelfde profiel is als u, zoals blijkt uit uw verklaringen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202211Q35EUAACOIQueryResponseAfghanistanupdate1July31October2022.pdf> en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance/afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Het CGVS betwist niet dat uw oom een bepaald profiel heeft. Maar het volstaat niet om familie (in casu: een neef) te zijn van personen met een politiek profiel om zelf een risicoprofiel aan te tonen. Het CGVS wijst op de ongeloofwaardige verklaringen over de concrete vluchtaanleiding en uw asielrelaas zoals hierboven beschreven. Wanneer het CGVS het profiel van uw oom aanvaardt, betekent dat niet dat het CGVS ook automatisch geloof hecht aan al uw verklaringen. Uw verklaringen over de problemen die u zou ondervinden omwille van het profiel van uw oom zijn bovendien niet alleen niet geloofwaardig, bovendien zijn zij ook tegenstrijdig aan de verklaringen van uw oom. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF (in casu: als ontmijsner voor verschillende diensten) is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Dit wordt bevestigd door uw verklaringen over de situatie van uw overige gezinsleden, die nooit werden aangesproken door de Taliban (CGVS p. 12), die ook nooit uw huis betraden (CGVS p. 11), hoewel uw volledige verdere familie zich nog in Afghanistan bevindt op dezelfde plek waar u vroeger woonde (CGVS p. 5-7). Er kan hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het door u en uw ooms gemeenschappelijk asielrelaas. Het lijkt er op dat u en uw oom een relaas hebben gekoppeld aan het profiel van uw oom om u

ook (onterecht) in het asielrelaas te betrekken en op die manier een status, niet alleen voor uw oom, maar ook voor u te versieren. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties immers om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van begunstigen van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze personen. Nergens uit uw of uw ooms verklaringen blijkt dat u louter omwille van of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw oom dan wel omwille van uw familieband met hem een vrees voor vervolging dient te koesteren."

Aldus blijkt nu uit de motieven van de bestreden beslissing dat de oom van verzoeker als vluchteling erkend werd "omwille van zijn (toegeschreven) politieke opinie, aangezien zijn profiel, als voormalige werknemer bij de ontminingsdienst Mine Clearing Planning Agency, geloofwaardig werd geacht". Hieruit blijkt wat de precieze grondslag is, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de erkenningsbeslissing van verzoekers oom, met name diens profiel "als voormalige werknemer bij de ontminingsdienst Mine Clearing Planning Agency". Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker en zijn oom gemeenschappelijk asielrelaas en dat het erop lijkt dat verzoeker en zijn oom een relaas hebben gekoppeld aan het profiel van verzoekers oom om verzoeker ook (onterecht) in het asielrelaas te betrekken en op die manier ook voor verzoeker een status te versieren. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de adjunct-commissaris zich niet uitspreekt over de geloofwaardigheid van de door hem en zijn oom aangehaalde vervolgingsfeiten door de taliban, die geleid hebben tot de vlucht van zijn oom uit Afghanistan. Het is met de motivering van de huidige bestreden beslissing duidelijk dat de oom van verzoeker als vluchteling werd erkend omwille van zijn profiel "als voormalige werknemer bij de ontminingsdienst Mine Clearing Planning Agency" en de daaraan gekoppelde (toegeschreven) politieke opinie, en dat verzoeker als familielid (neef) van zijn oom niet over hetzelfde profiel beschikt en bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn concrete vluchtaanleiding.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vluchtaanleiding uit Afghanistan, blijkt genoegzaam uit de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Ten eerste zijn de verklaringen die u aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 mei 2022 tegenstrijdig aan de verklaringen die u eerder aflegde.

Zo verklaarde u zowel tijdens het invullen van uw Vragenlijst Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) op 19 januari 2020 als tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 juni 2021 dat de Taliban niet enkel uw oom, maar ook u gedwongen wilden rekruteren. U vertelt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS echter spontaan niets over uw rekrutering (CGVS p. 8-9) en ook op expliciete navraag verklaart u dat de Taliban u nooit iets anders vroegen dan de locatie van uw oom (CGVS p. 11; 14). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkent u dat u ooit zei dat de Taliban u ook wilden rekruteren (CGVS p. 14). U verklaarde eerder echter dat er geen problemen waren tijdens het invullen van beide vragenlijst en dat u de tolk ook goed begreep toen u die invulde (CGVS p. 3). Bovendien sprak u tijdens het invullen van uw Vragenlijst NBMV zelfs over uw rekrutering als enige probleem, u vermeldde toen helemaal niets over de problemen van uw oom.

Zo vermeldde u voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nooit iets over de aanval van de Taliban in de boomgaard. U verklaart na confrontatie dat u daar pas over wou vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 14). Dit doet echter vermoeden dat u dit deel van uw relaas in overleg met uw oom opbouwde gedurende uw procedure. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en die van uw verklaringen in het bijzonder reeds danig.

Ten tweede weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken.

Zo weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban in jullie boomgaard niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban jullie in de boomgaard betrapten en in elkaar sloegen, maar jullie vervolgens lieten gaan met de belofte dat jullie de volgende ochtend naar de moskee zouden komen (CGVS p. 8-9). Dit is echter volstrekt ongeloofwaardig: uit uw verklaringen blijkt dat de Taliban reeds maanden lang op zoek waren naar uw oom om hem te kunnen arresteren en hem te dwingen voor hen te werken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat ze hem op zijn woord zouden geloven dat hij de volgende dag naar de moskee zou komen, nadat hij hen maandenlang negeerde. Als verklaring geeft u aan dat de twee Talibanleden die jullie vonden, wilden wachten op een bevel van hogerhand (CGVS p. 14), maar het is niet geloofwaardig dat de Taliban uw oom maandenlang zouden zoeken zonder eerder een bevel van hogerhand te hebben ontvangen over wat ze met hem moesten doen als ze hem aantroffen. Na verdere confrontatie geeft u aan dat de Taliban dachten dat jullie niet zouden kunnen wegllopen en dat ze jullie 's nachts nog steeds thuis konden aanvallen (CGVS p. 14), maar u kan niet verklaren waarom ze daarmee zouden wachten als ze jullie op dat moment in hun macht hadden.

Zo weet u ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban voor de aanval in de boomgaard niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban u ettelijke maanden voor uw vertrek aanspraken en dat ze uw oom nog veel vroeger aanspraken voor het eerst (zie infra). Dan zouden ze u maandenlang met rust gelaten hebben tot ze uw oom en u aanvielen, twee dagen voor uw vertrek (CGVS p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat de Taliban hier maandenlang mee zouden wachten en ondertussen niets zouden

ondernemen, zelfs geen dreigbrief zouden sturen. Bovendien verklaart u dat de Taliban u beide keren dat ze u aanspraken volledig vertrouwden: ze vroegen u simpelweg waar uw oom was en u ontkende dat hij thuis was, hoewel dit wel het geval was. De Talibanleden betraden uw huis daarbij niet eens om even te checken of uw oom aanwezig was (CGVS p. 11).

Dat leidt tot de conclusie dat ze blijkbaar niet erg intensief op zoek waren naar uw oom. Na confrontatie met die vaststelling verklaart u dat de Taliban uw huis niet betraden omdat er vrouwen aanwezig waren en omdat ze geen bevel hadden om binnen te gaan (CGVS p. 11). Als ze echter zelfs dat bevel niet hadden, versterkt dat de indruk dat ze uw oom niet intensief aan het zoeken waren. U weet ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban voor de aanval in de boomgaard dus niet aannemelijk te maken. Deze elementen samen leiden ertoe dat u het gedrag van de Taliban niet aannemelijk weet te maken, en dat uw verklaringen hieromtrent niet overeen komen met een intensieve zoektocht naar uw oom. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw acute vrees verder.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen.

Zo met name over het punt in zijn carrière waarop uw oom werd aangesproken door de Taliban. Tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 juni 2021 verklaarde u namelijk dat de Taliban uw oom vroegen om te stoppen met zijn werk als ontmiijner om hen te vervoegen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 mei 2022 geeft u daarentegen aan dat de Taliban uw oom pas voor de eerste keer aanspraken toen hij al werkte als taxichauffeur (CGVS p. 13). Op dat punt zou het dus onzinnig zijn om hem nog te vragen om zijn job te verlaten. U ontkent dat u dit op deze manier zei tijdens het invullen van de Vragenlijst CGVS, u verklaart dat u zei dat uw oom al gestopt was en dat ze hem nu vroegen om met hem samen te werken (CGVS p. 13). Dat komt echter niet overeen met de informatie uit de Vragenlijst CGVS, waarvan u eerder verklaarde dat het invulproces goed verliep (CGVS p. 3).

Zo legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de situering van de acties van de Taliban in de tijd. U verklaart namelijk dat de Taliban uw oom één keer aanhielden toen hij als taxichauffeur werkte, acht of negen maanden voor uw vertrek (CGVS p. 12). Ook geeft u aan dat de Taliban u voor het eerst aanspraken onderweg naar school, twee of drie maanden voor uw vertrek (CGVS p. 10-11). Dat is in de enerzijds tegenstrijdig met uw eigen uitspraak even later tijdens uw persoonlijk onderhoud, dat de Taliban u voor het eerst vijf of zes maanden voor uw vertrek aanspraken (CGVS p. 13), een significant verschil. Anderzijds is dat ook tegenstrijdig met de uitspraken van uw oom K. (...), die tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 5 mei 2022 verklaarde dat de Taliban u reeds één of twee weken na zijn eerste aanvaring met hen aanhielden (NPO K. (...) p. 17). Dat komt niet overeen met uw verklaring dat hier ettelijke maanden tussenzaten. Deze tegenstrijdige verklaringen over het tijdsverloop en de chronologie van de gebeurtenissen die u beschrijft ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten vierde legt u ook verklaringen af die tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van uw oom over wie de Taliban aansprak. U verklaart namelijk dat de Taliban enkel één keer uw oom en twee keer uzelf aanspraken voor de aanval in de boomgaard (CGVS p. 12). U bevestigt op expliciete navraag dat de Taliban dit nooit aan anderen vroegen, ook niet aan kinderen in de buurt of andere familieleden (CGVS p. 13). Uw oom K. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk echter wel dat de Taliban andere kinderen aanspraken over zijn locatie (NPO K. (...) p. 18). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS p. 9) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van jullie vertrek te regelen.

(...)

In een schrijven door uw advocaat van 31 augustus 2024 legt u kopieën neer van driebrieven die aan uw familie gericht zijn en een klachtenneerlegging door uw vader bij de dorpsoudsten; evenals een brief van de politie in Kabul. Deze stukken betreffen vooreerst enkel kopieën en het CGVS verwijst naar informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) en waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het is hoe dan ook vreemd dat uit het schrijven van 31 augustus 2024 blijkt dat de stukken van 2022 dateren en dat u ze nu pas aan uw asiëldossier toe zou voegen. Het is niet ernstig louter te verwijzen naar de familie die ze nu pas kon overmaken zonder verdere uitleg.

(...)

Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast worden er in de bestreden beslissing nog twijfels geuit over de door verzoeker opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd:

“Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 19 januari 2021 15 jaar oud te zijn (geboren op 25 juli 2005) terwijl na onderzoek van de Dienst Voogdij u op 25 maart 2021 een leeftijd werd toegekend van tussen 18 en 19 jaar met een standaarddeviatie van 1 jaar. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat dat is wat uw ouders u vertelden (CGVS p. 4-5), maar het valt te betwijfelen dat uw ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind. Ook uw schoolattest vermeldt dat u 7 jaar was in 2012, toen u de eerste klas startte, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van dit attest. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara en attest voorlegde die niet correct uw leeftijd vermelden, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om mogelijk valse documenten voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Dit ondermijnt reeds ten zeerste uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker laat gelden dat het verschil tussen de verklaarde leeftijd op het moment dat hij in België is aangekomen (15 jaar) en de leeftijd die hij na leeftijdsbepaling zou hebben gehad bij aankomst in België (16 jaar) maar één jaar bedraagt, doch hij gaat er aan voorbij dat hem een geboortedatum werd gegeven op basis van de jongste leeftijd van de medische test, waarbij rekening werd gehouden met een standaarddeviatie, en dat het leeftijdsverschil tussen deze jongste leeftijd en de door hem opgegeven leeftijd meer dan één jaar (maar minder dan twee jaar) bedraagt. Volgens de test is het bovendien waarschijnlijk, maar niet in absolute zin zeker, dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Hoe dan ook blijkt uit deze test dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zich jonger voordeed dan hij in werkelijkheid is en met dat oogmerk valse documenten – een schoolattest en een *taskara* – voorlegde, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Italië bij een vingerafdrukkenonderzoek naar aanleiding van zijn illegale binnenkomst aldaar op 19 december 2020 had te kennen gegeven dat hij geboren is op 1 januari 2001 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, Deel voor vernietiging, stuk 5, map ‘DVZ’, document ‘*Ministero dell’Interno*’), zodat hij bij zijn binnenkomst in België volgens die geboortedatum 20 jaar zou moeten zijn geweest. Verzoeker verklaarde hierover dat hij een oudere leeftijd had opgegeven omdat men hem had gezegd dat hij anders zes maanden in een gesloten centrum zou worden gestoken (adm. doss., stuk 6, Deel voor vernietiging, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dit geeft aan dat hij er geen problemen mee heeft om leugenachtige verklaringen af te leggen wanneer hij daaruit voordeel zou kunnen halen.

Voor zover verzoeker kritiek uit op de medische onderzoeken om een leeftijd te schatten, wordt er vooreerst op gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 6, Deel voor vernietiging, stuk 5, map ‘DVZ’, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de vaststelling die uit het leeftijdsonderzoek naar voren kwam steunt op de gangbare wetenschappelijke methode en dat daarbij reeds rekening werd gehouden met een foutenmarge of standaarddeviatie van 1 jaar om te besluiten dat verzoeker een voogd zal krijgen tot 24 maart 2022. Verzoeker toont niet aan dat dit onredelijk is, temeer gezien de verklaringen die hij in Italië aflegde over zijn leeftijd.

Verzoeker laat nog gelden dat hij *“altijd erkend heeft dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent”*, doch uit de stukken van het administratief dossier kan slechts blijken dat hij dit pas erkende nadat hij werd geconfronteerd met de leeftijdstest waaruit bleek dat hij ouder was dan hij zich voordeed (adm. doss., stuk 6, Deel voor vernietiging, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). De omstandigheid dat uit algemene informatie blijkt dat veel mensen in Afghanistan niet precies weten hoe oud ze zijn, doet aan al het voorgaande geen afbreuk nu verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 25 juli 2005 (adm. doss., stuk 6, Deel voor vernietiging, stuk 5, map ‘DVZ’, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling).

Verzoeker betoogt ten slotte nog dat hij *“om zijn leeftijd bij aankomst in België aan te geven, zich (heeft) gebaseerd op zijn originele taskara, die hij ook neergelegd heeft”* en dat hij dus *“zijn best (heeft) gedaan om zijn identiteit, op basis van een origineel document, te staven”*. Hij benadrukt hierbij dat een *taskara* in Afghanistan het identiteitsdocument bij uitstek is waarmee de bevolking zich kan identificeren en dat de leeftijdsbepaling van een kind in Afghanistan vaak pas vele jaren na de geboorte wordt bepaald, op het

moment dat een *taskara* nodig is om school te beginnen lopen, op basis van een schatting door de vader van het kind en de betrokken ambtenaar. Dit kan volgens hem het verschil tussen de geteste en verklaarde leeftijd uitleggen. Hij wijst er ook op dat de adjunct-commissaris de echtheid van de *taskara* niet analyseert en de medische testen als enig bewijs van de leeftijd aanvaardt, ondanks de relatieve bewijswaarde van deze testen. De Raad wijst er op dat de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op goede gronden op heeft gewezen dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is en zij op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Met zijn betoog lijkt verzoeker er van uit te gaan dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat gelet op de voorgaande overwegingen *in casu* het geval is.

Gelet op de medische leeftijdstest waaruit een leeftijdsverschil van meer dan een jaar en waarschijnlijk zelfs van meer dan twee jaar is gebleken en het gegeven dat verzoeker in Italië al een andere leeftijd had opgegeven, volgt de Raad de adjunct-commissaris waar deze stelt dat het er alle schijn van heeft dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door zich gevoelig jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is, dat verzoeker hiervoor ook een *taskara* en attest voorlegde die niet correct zijn leeftijd vermelden, in weerwil van de medewerkingsplicht, en dat verzoekers bereidwilligheid om mogelijk valse documenten voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs zijn algemene geloofwaardigheid danig ondergraaft.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') en die hierboven nog niet werden besproken, kunnen omwille van de volgende in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande:

"De documenten van uw oom ondersteunen namelijk enkel de geloofwaardigheid van zijn identiteit en zijn werk, elementen die in deze beslissing niet bestreden worden. (...) De foto's die u eveneens op 31 augustus 2024 overmaakt betreffen een tent waar volgens u uw familie heden verblijft omdat ze hun woning moesten verlaten wegens problemen met de taliban. Aangezien deze problemen niet geloofwaardig zijn zoals hierboven beschreven kan aan de reden waarom uw familie het huis eventueel zou hebben verlaten, geen geloof worden gehecht. Hoe dan ook zijn op de foto's geen personen te zien zodat nergens kan worden uit opgemaakt dat dit de woonst van uw familie betreft."

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het rapport *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*" van OSAR van 26 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 7) waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert en de overige informatie waaraan in het verzoekschrift en de op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd door de taliban omdat hij tegen hen gelogen zou hebben over de locatie van zijn oom die als ontmijsner heeft gewerkt.

Verzoeker biedt bij de foto's van zijn familie (aanvullende nota van 5 juni 2026, stuk 11) niet de minste toelichting in zijn op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota en toont dan ook niet aan dat – en de Raad ziet niet in op welke wijze – deze afbreuk doen aan het voorgaande.

De overige stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem verschillende keren zouden hebben geslagen en hem bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden vervolgen omdat hij tegen hen zou hebben gelogen over de locatie van zijn oom die als ontmijsner heeft gewerkt of louter omwille van zijn familiale band met deze oom.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog een betoog over de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en over zijn verwestering. Ook in zijn op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota gaat verzoeker in op zijn integratie in België.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwetsies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 20, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 25, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (hierna: SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Verder bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Zo moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u tot de negende klas naar school te zijn geweest in Afghanistan (CGVS p. 7) en maandelijks contact te hebben met uw familie in Afghanistan, die nog steeds op dezelfde plaats woont (CGVS p. 3-7). U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS p.3), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van vier jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uw advocaat haalt in een aanvullende nota voor de RvV aan dat u naar school gaat en Frans spreekt. Ter staving legt u daarbij een document neer dat aantoont dat u in het derde jaar naar het Athénée R. (...) mag gaan. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw taalkennis en scholing moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte kan worden afgeleid. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse

samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2020 en in België is aangekomen op 16 januari 2021 en sindsdien onafgebroken in België verblijft en door te herhalen dat zijn oom voor de voormalige Afghaanse overheid heeft gewerkt en dat hij dus uit een familie komt waarvan de ideologie niet overeenkomt met die van de taliban. Door voorts in zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, zonder hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij zich ondertussen al goed heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat hij in België naar school is gegaan, dat hij Frans spreekt en een beetje Nederlands, dat hij als poetshulp via een dienstenbedrijf werkt voor verschillende Vlaamse gezinnen en dat hij veel vrienden heeft en perfect geïntegreerd is binnen de Belgische samenleving. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift een schoolattest (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), een arbeidsovereenkomst (*ibid.*, stuk 3) en verschillende getuigenissen (*ibid.*, stukken 4, 5 en 6). In zijn op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker toe dat hij "*momenteel de lessen Nederlands (niveau 1.1) (volgt) aan het Centrum voor Basiseducatie van Antwerpen*" en dat zijn leerkrachten "*getuigen van zijn inzet en zijn bijzonder karakter alsook de zekerheid dat hij volgend jaar zal mogen starten het volgende niveau 1.2.*", dat zijn klanten bij het dienstenbedrijf waarvoor hij werkt "*blijven getuigen over zijn goede inzet en vriendelijkheid*", dat hij sinds een jaar een duurzame relatie heeft met een Belgische vrouw, met wie hij veel van de weekends samen spendeert en activiteiten doet zoals "*een cinema bezoeken, het bezoeken van parken of andere Belgische steden alsook samen romantisch eten op restaurant*", en dat hij ook in zijn sociaal leven helemaal geïntegreerd is nu hij musea en Belgische steden bezoekt, naar feestjes gaat en sport. Ter staving van dit alles voegt hij bij deze aanvullende nota een inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2025-2026 (aanvullende nota verzoeker van 5 juni 2026, stuk 1), twee verklaringen (*ibid.*, stukken 2 en 3), loonbrieven (*ibid.*, stuk 4), drie aanbevelingsbrieven (*ibid.*, stukken 5, 6 en 7), verschillende foto's (*ibid.*, stukken 8, 9 en 11) en een abonnement van de fitnessclub (*ibid.*, stuk 10). Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing, zijn werk als poetshulp en zijn culturele en sportieve activiteiten in België, het beheersen van (één van) de landstalen en het hebben van een relatie met een Belgische vrouw dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Over zijn partner verschaft verzoeker in zijn aanvullende nota geen nadere uitleg en uit de twee foto's die hij ter staving van zijn relatie neerlegt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan of dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert. Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft verzoekers betoog over het zeer radicaal bewind van de taliban, hun strikte toepassing van de *sharia* en de mensenrechtenschendingen, waarbij hij in zijn verzoekschrift tevens verwijst naar het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*” van OSAR van 26 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 7), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman die geen zicht biedt op zijn leeftijd, maar naar schatting minstens 22 jaar oud is en die weliswaar al ruim vijf jaar in België verblijft, doch in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er tot de negende klas naar school is gegaan en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem verschillende keren zouden hebben geslagen en hem bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden vervolgen omdat hij tegen hen zou hebben gelogen over de locatie van zijn oom die als ontmijner heeft gewerkt of louter omwille van zijn familiale band met deze oom en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de

Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende

en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de COVID-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Zo kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere

geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de taliban een grote verantwoordelijkheid dragen in het stopzetten of verminderen van de buitenlandse financiële steun aan Afghanistan die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (heden Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in

vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsvername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van januari 2026, nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie. De informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift en op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota is immers dezelfde informatie als, of ligt in lijn met, de informatie op basis waarvan deze analyse werd gemaakt.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve wordt, gelet op wat voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5), *iuncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6), *iuncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt. De materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming zijn immers dezelfde gebleven.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN